

SLADKOKYSELÁ

Hladík Jakub

SLADKOKYSELÁ

Hladík Jakub

*„Tato kniha je věnována Filipovi,
posílám ti ji tam nohoru, kamaráde...“*

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, šířena či ukládána do informačních systémů v jakékoliv formě bez předchozího písemného souhlasu autora (či nakladatele).

Slovo autora

Když jsem poprvé vstoupil do malého bytu v šedivém činžáku na okraji města, nevěděl jsem přesně, co hledám. Možná jsem hledal příběh. Možná odpovědi. Nebo možná jenom jiný úhel pohledu na svět, který se mi zdál stále vzdálenější a chladnější. Co jsem ale našel, bylo něco mnohem hlubšího.

Byt, který mě přijal, nebyl místem, kam bych za normálních okolností vkročil. Bylo to místo obchodu s tělem, kde muži přicházeli, aby zapomněli, a ženy, aby přežily. Neznámé tváře, za nimiž se ukrývaly neznámé osudy. A já, vetřelec, se tam objevil s prosbou, která byla stejně podivná, jako jsem si tehdy připadal já sám. Nepřišel jsem pro to, co ostatní. Nepřišel jsem brát, ale naslouchat. A platil jsem za to stejně jako ostatní, jako za tělesné potěšení, přestože jsem nikdy nesundal ani jeden kus oblečení.

Když jsem těm ženám nabídl něco, co možná nikdy nečekaly – skutečný zájem, zvědavost a prostor pro jejich příběh – otevřely se přede mnou světy plné bolesti, naděje, humoru i neuvěřitelné síly. Byly to příběhy, které se nevejdou do žádných běžných kategorií. Některé mě rozesmály, jiné přivedly na pokraj slz. Každý z nich byl jedinečný a každý mě zanechal s pocitem, že svět je o mnoho složitější a krásnější, než jsem kdy tušil.

Jedna z těch žen, řekněme jí třeba Katka, mi jednou řekla něco, co mi uvízlo v hlavě: "Ty tohle děláš proto, že jsi taky trochu rozbitý, vid'?" Usmál jsem se a neodpověděl. Možná měla pravdu. Možná právě v tom rozbití jsem našel svou schopnost

naslouchat, místo abych jen soudil. A možná proto se jejich příběhy staly i mými příběhy. Byl to zvláštní druh intimity, tak odlišný od toho, co jsem si kdy představoval.

Některé z těch žen si ten čas se mnou vyloženě užívaly. Bylo to pro ně jiné, nové, osvobozující. "Je to, jako kdyby mi někdo dovolil být konečně sama sebou," řekla mi jednou mladá žena, která se představila jako Karolína. "Nemusím hrát žádnou roli, nemusím být ta, co dělám, co si někdo objednal. Prostě jen jsem. A ty jsi ochotný za to zaplatit."

A tak vznikla tato kniha. Její stránky jsou plné hlasů, které si zaslouží být slyšeny. Nejsou to jen příběhy prostitutek. Jsou to příběhy žen. Lidských bytostí, které si nesou své sny, strachy, radosti a bolesti. Jsou to příběhy o volbách – těch, které byly učiněny z vlastní vůle, i těch, které byly vynuceny okolnostmi. Jsou to příběhy o naději a zoufalství, o přežití i o hledání smyslu.

Nechci moralizovat ani vnucovat své vlastní závěry. Tato kniha není obžalobou ani obhajobou. Je to prostě pokus pochopit svět z jiného úhlu, dát prostor hlasům, které jsou často přehlíženy nebo zploštěny do stereotypů. Možná vás některé příběhy pobouří, jiné dojmou, další třeba necháte být. To je v pořádku. Chtěl jsem jen, aby byly slyšeny.

Každé setkání mě něco naučilo. O nich, o světě, ale i o sobě samém. V jejich očích jsem někdy viděl odraz vlastních pochybností a otázek. A možná právě proto jsem se k tomu bytu znovu a znovu vracel. Nebyl to útek, ale návrat. Návrat k lidství, ke skutečnému kontaktu, ke světu, který je chaotický, bolestivý, ale zároveň nádherný ve své upřímnosti.

Tato kniha je můj způsob, jak se o tento zážitek podělit. Možná někoho inspiruje, možná někoho rozzlobí. Ale pokud vás přiměje zastavit se a zamyslet, pak splnila svůj účel.

Děkuji všem, kteří se mnou sdíleli své příběhy. Bez vás by tato kniha neexistovala. A děkuji i vám, čtenářům, že jste si udělali

čas naslouchat. Protože naslouchání je prvním krokem k pochopení – a možná i k lepšímu světu.

Tato kniha je věnována všem ženám, které se živí prostitucí a prodejem svého těla. Ženám, které mají odvahu žít pravdu své ženskosti a čelit světu bez masky přetvářky.

Prolog

"Žena by měla být pokorná, starající se a věrná svému muži. Žena by měla být nejlépe neambiciózní, závislá, poslušná a pracující. Žena by měla být čistotná, slušná, milá a usměvavá. Žena by měla být..."

Hlas se na chvíli odmlčí, jako by váhal, a pak pokračuje, nyní s nádechem ironie a vzdoru:

"Ale proč? Kdo vymyslel a zkonstruoval tyto vžitě, do podvědomí hluboce uložené a praktikované charakteristiky pro ženy? Proč by měla být žena taková a ne především sama sebou?"

Slova zůstávají viset ve vzduchu, zatímco čtenář je vtahován do hloubky myšlenek. Každé další slovo je jako úder do zdi, která odděluje představy od reality.

"Základem ženského myšlení a skutečné hloubky je rozdávat. Rozdávat radost, štěstí, rozkoš, duševní klid. Proč jsou tedy neustále svazovány jejich základní vjemy? Systém církve a politika mužů však po celá staletí a dosud skutečnost ženy zavrhuje, mění, stejně jakoby chtěli 'vyléčit' homosexuály. Vždyť není většího nesmyslu než manželství. Morální zásady a základy jsou pouhým výmyslem církve, která je utvořila dle vlastních představ, tak jakou by ženu chtěli mít. Všechno vzniklo na podobném základě, jaké by muži chtěli ženy mít, ale nikdo se neohlížel ani nepátral po skutečných ženských touhách."

"Žena ve své hloubce podstaty je především svůdnice a rozdávatel. Každá je taková a každá to má v sobě. Taková je

sladkokyselá realita, které se však všichni nesmyslně brání. I ony samé..."

Poslední slova zní téměř jako výkřik pravdy, která byla dlouho skrývána:

"Tato pravda je utajena, ženy ji tají. Je čas, aby vešla v obecnou známost."

CELÁ KNIHA NA

<https://www.hladikjakub.cz>